

HOMILIE 25^E ZONDAG DOOR HET JAAR B ZA 22 / ZO 23 SEPTEMBER 2012

De derde dinsdag in september is voor Den Haag en omgeving een soort nationale feestdag: Prinsjesdag genoemd. Zeker als de nazomer zijn kans grijpt om ons land nog eens in het zonnetje te zetten. Er is de koets met de koning en koningin te bewonderen. De heren van de staten-generaal hebben zich in frak gestoken. De dames zijn in het nieuw en als finishing touch is er gekozen voor een bijpassende hoed. Den Haag zelf en het toegereisde publiek krijgen elk jaar heel wat te zien.

Maar op die prinsjesdag met zijn rituelen volgen 'de algemene politieke beschouwingen'. Daarvan zijn we in de laatste dagen getuige geweest. Als haantjes en hennetjes verdrongen de fractievoorzitters zich voor de interruptiemicrofoons om naar elkaar te pikken, zich te profileren en vliegen af te vangen. Het zijn kibbelarijen die ons wel heel direct aan de twee lezingen van deze zondag doen denken. In het evangelie lezen we, hoe Jezus zijn leerlingen bevraagt op hun woordenwisselingen. Hij heeft meegekregen dat er onderlinge discussies plaats vonden en hoe vanwege de stemverheffingen de temperatuur van het gesprek het kookpunt naderde. **"Waar hebt ge onderweg over getwist?" Maar zij zwegen, - zo lezen we- want zij hadden onderweg een woordenwisseling gehad over de vraag wie de grootste was.**

Eigenlijk is het evangeliieverhaal een pijnlijk tafereel. Jezus wordt zich meer en meer bewust van het lot, dat hem daar aan het einde van zijn reis naar Jerusalem te wachten staat. Hij spreekt er onomwonden over. In zo'n situatie hoopt ieder mens op zijn beste vrienden te kunnen rekenen, maar de betekenis van die boodschap van het naderend lijden dringt niet door tot de vrienden. Het is alsof zij het niet willen horen. Het is te begrijpen, dat Jezus zich door dit onbegrip bijzonder eenzaam en alleen voelt. Het is toch geen kleinzieligheid of bijkomstigheid, dat hier aan de orde wordt gesteld. Hier gaat het toch om een kwestie van leven of dood. Hier had hij mogen verwachten, dat de apostelen verschrikt zouden opspringen en zich bezorgd het lot van Jezus zouden aantrekken. Je zou verwachten, dat ze hadden uitgeroepen: "Wat kunnen we doen om u te beschermen en dat levenseinde te verhinderen?" Maar we lezen enkel, dat ze de woorden van Jezus niet begrijpen en er ook geen vragen over stellen. Het lot en het levenseinde van Jezus deert hen eigenlijk niet, want ze zijn bezig met zichzelf en met de vraag, wie er in het komende rijk de voornaamste zal zijn? Wie zal de machtigste zijn en wie zal het meeste aanzien genieten? Jaloers houden ze elkaar in de gaten en schatten ze hun eigen kansen in om deze veilig te stellen. Hatelijkheden over en weer. Geen vriendelijk gesprek dus. Zoals bij de algemene beschouwingen dus.

Het is Jezus dus niet ontgaan, want Hij doet bij thuiskomst navraag: "Waar hebben jullie onderweg over getwist?" Maar zij zwegen. Hopelijk uit schaamte.

Eigenlijk herhaalt zich de tragiek van vorige zondag, toen Jezus ook al zijn lijden aankondigde, waarna Petrus Jezus tot de orde riep. Ook toen moest Jezus vaststellen, dat zijn vrienden afhaakten en nu weer. Vorige week vernamen we hoe Jezus Petrus met felle woorden terecht wees: "Terug stan, je laat je leiden door menselijke overwegingen en niet door wat God wil. Maar vandaag gaat Jezus wat subtieler te werk. Jezus leest zijn vrienden niet de les, maar Hij zet hen aan het denken. Het evangelie sluit daarom met een opzienbarend gebaar, dat de vrienden van schaamte moet hebben doen kleuren. Tegenover deze machtsbeluste leerlingen stelt Jezus een kind ten voorbeeld. Jezus nodigt op deze wijze ons natuurlijk uit tot een kindvriendelijke houding aan te nemen. Maar

tegelijkertijd wil Hij meer dan dat alleen. Een kind heeft ons iets te leren. In zijn onschuld laat een kind ons iets zien, hoe God de mens bedoeld heeft. Jezus zegt: **"Wie een kind als dit opneemt, neemt Mij op en wie Mij opneemt, neemt Hem op de Mij gezonden heeft."**

Jezus identificeert zich zonder meer met het kind en daardoor met iedere mens die niet meetelt. Later zal Jezus zeggen: "Ik was ziek, ik had honger, ik had dorst. En toen hebben jullie mij bijgestaan."

Het is de eerste lezing uit de brief van Jacobus die voor ons als een gewetensonderzoek wil zijn. Jacobus stelt deze scherpe vraag, "*Waar komen bij u die vechtpartijen en ruzies vandaan?*" (Jac. 4,1). De kibbelarijen van de apostelen blijken dus te blijven voortduren en overal voor te komen. Dat ze overal voorkomen is echter geen excuus. Wat ons te doen staat is om de les van Jezus ter harte te nemen, die het kind voorop stelt en in het kind iedere mens die niet mee telt. Amen.